

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: U. G. SE, IČO X
sídlem P. 1270, X P.
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Olomouckého kraje,
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. KUOK 87744/2017, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 30. 5. 2017, č. j. MMPr/070937/2017/JP.
2. Magistrát tímto rozhodnutím uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017. Žalobkyně spáchala přestupek tak, že porušila povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a jako provozovatelka motorového vozidla tov. zn. Škoda Superb, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Důvodem bylo, že dne 27. 9. 2016 v době minimálně od

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

14.10 do 14.15 h v Přerově na ulici Kratochvílova se neznámý řidič neřídil svislou dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ a v souladu s předmětnými údaji na parkovacím automatu neumístil na uvedené motorové vozidlo viditelně platný parkovací lístek. Za tento přestupek byla žalobkyni udělena pokuta ve výši 1 800 Kč.

3. **Žalobkyně v žalobě** namítala nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, neboť v rozhodnutí magistrát neuvedl právně kvalifikační úvahy k přestupku – neuvedl definiční znaky stání a zastavení. Magistrát neprokázal, že šlo o stání, a nikoli zastavení. Řidič uvedl, že zastavil pouze na dobu vyložení kancelářské židle. Za předním sklem vozidla byl umístěn lístek a nelze vyloučit, že se jednalo o parkovací lístek. Magistrát se nezabýval tím, jestli přestupek měl za následek dopravní nehodu a neprovedl o tom žádné dokazování. Magistrát neprokázal závaznost dopravní značky a neprovedl jako důkaz opatření obecné povahy a to, zda byla značka umístěna příslušným silničním úřadem v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu.
4. Magistrát neprokázal a neuvedl v rozhodnutí, zda nešlo o výjimku a situaci podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Žalobkyně namítala, že o takovou situaci šlo. Přestupek se proto nestal.
5. Magistrát měl prokázat a popsat splnění podmínek podle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, a provést důkaz nařízením obce a cenovým rozhodnutím.
6. Magistrát měl zkoumat a popsat, zda provozovatelka nebyla držitelem parkovací karty, kdo vozidlo užíval a popsat fotografie parkovacího automatu. To magistrát neučinil, zatížil řízení a rozhodnutí vadou a přestupek nebyl žalobkyni prokázán.
7. Vady výroku žalobkyně spatřovala v tom, že výrok rozhodnutí městského úřadu neobsahoval všechna ustanovení, podle kterých rozhodoval, zejména § 125e odst. 2, § 125f odst. 2 písm. c) a další ustanovení zákona o silničním provozu, která měli žalobkyně či řidič vozidla porušit. Z výroku není zřejmé ani to, že by se jednalo o neoprávněné stání. Magistrát užil pojem „parkování“, které však může být pouhým zastavením. To však není značkou IP 13c zplopatněno.
8. Protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu spatřovala žalobkyně v konstrukci objektivní odpovědnosti a přenášení odpovědnosti z pachatele přestupku na provozovatele vozidla.
9. Jiné vady spatřovala žalobkyně v tom, že jde o diskriminaci, neboť správní orgány nestíhají zahraniční provozovatele, a navrhl k této otázce dokazování znaleckým posudkem nebo jiným způsobem a za přítomnosti nestranné osoby.
10. Žalobkyně namítala, že stejných deliktů se dopustila v rozhodnutí magistrátu ze dne 4. 5. 2017, č. j. MMPr/059487/2017/JP, a ze dne 15. 6. 2016, č. j. MMPr/078699/2016/JP. Proto mělo být provedeno společné řízení a užita absorpční zásada a nedošlo by k násobení pokuty a náhrady nákladů správního řízení.
11. Uloženou pokutu považovala žalobkyně za nezákonnou, protože její výměra je nepřezkoumatelná a magistrát nezohlednil všechna kritéria podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Úvahy magistrátu byly nepodložené a část kritérií nebyla zohledněna vůbec.

12. Nezákonnost spatřovala žalobkyně i v tom, že magistrát uvedl, že žalobkyně byla v minulosti „již řešena“ pro stejný přestupek (správní delikt), ale neuvedl který. V době rozhodování magistrátu nebyla žalobkyně pravomocně uznána vinnou z přestupku ani v jednom případě a magistrát tak nerespektoval presumpci neviny.
13. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že zástupce žalobkyně ignoruje správní spisy a jeho procesní strategie spočívá v negaci veškeré činnosti správních orgánů. Předmětem řízení byl přestupek podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, zkoumání nehody jako následku přestupku postrádalo smysl. Otázka diskriminace českých provozovatelů vůči zahraničním podle žalovaného s projednávanou věcí nesouvisí. Žalovaný považoval za chybný názor žalobkyně, že správní orgán má prokazovat negativní tvrzení žalobkyně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, o přenosu důkazního břemene při zpochybnění důkazu).
14. Žalovaný zdůraznil, že liberační důvody musí provozovatelka vozidla prokázat, což neučinila. Společné řízení může být znemožněno tím, že je nejdříve vedeno řízení o přestupku a může jít o jiné řidiče. Při ukládání pokuty magistrát zohlednil všechna povinná kritéria, námitka je obecná. Protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu posuzoval Nejvyšší správní soud a neshledal ji.
15. Krajský soud **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 1. 9. 2017.
16. Krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak bylo uvedeno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Podle oznámení přestupku bylo zjištěno a zadokumentováno vozidlo v době 14.10 až 14.15 h a vzniklo podezření ze spáchání dopravního přestupku na ulici Kratochvílova 4 v Přerově. V popisu přestupku je uvedeno: § 4 písm. c) § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., IP 13c (bez poplatku).
17. Na fotografiích je zobrazeno vozidlo z čelní a zadní strany, s čitelnou registrační značkou, stojící přímo před dopravní značkou IP 13c s vyznačeným symbolem parkovacího automatu, s dodatkovou tabulkou a šipkou. Na dvou fotografiích jsou bezvadně viditelné budovy před a za vozidlem, včetně evidenčního a popisného čísla. Na předním skle zvenčí vozidla je viditelný za stěračem nečitelný lístek. Na dalších třech fotografiích je zobrazen parkovací automat č. 3 a č. 4 (ten dvakrát, zblízka celý a z větší dálky včetně zástavby) a na šesté fotografii je čitelně zobrazena tabulka s pravidly a cenami parkování.
18. K výzvě k zaplacení určené částky 300 Kč byla tato částka uhrazena. Magistrát ji provozovateli v souladu s § 125h odst. 7 zákona o silničním provozu vrátil, protože byla zaplacená po lhůtě splatnosti a již ji nemohl přijmout.
19. K předvolání sdělila ODVOZ VOZU s. r. o., že žalobkyně odmítá výpověď, protože by jejím provedením vystavila sebe či osobu blízkou stíhání za přestupek či správní delikt. Magistrát řízení o přestupku odložil.
20. Příkaz s pokutou 1 800 Kč byl po podání odporu zrušen a magistrát žalobkyni vyrozuměl o provádění dokazování dne 22. 5. 2017, které provedl všemi listinami ve spise.
21. **Magistrát rozhodnutím ze dne 30. 5. 2017** uznal žalobkyni vinnou ze spáchání předmětného přestupku. Na základě provedeného dokazování magistrát konstatoval, že se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

žalobkyně dopustila přestupku podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Toto jednání bylo prokázáno především fotografiemi vozidla, které zastavilo a stálo před dopravní značkou IP 13c bez dokladu o zaplacení parkovného. Šlo o neoprávněné stání a jednalo se o porušení povinností řidiče, které vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Protože magistrát nezjistil řidiče vozidla, věc přestupku byla odložena, a došlo z titulu objektivní odpovědnosti provozovatelky vozidla k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. U daného přestupku (dříve správního deliktu) provozovatele vozidla se žádné zavinění ve vztahu k porušení povinností a pravidel řidičem nevyžaduje. Liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se v daném případě nevyskytly a nebyly zjištěny žádné důvody, které by vyloučily odpovědnost provozovatelky vozidla. Porušení ze strany řidiče předmětného vozidla bylo doloženo spisovým materiálem, který zpracovala hlídka Městské policie Přerov, porušení je řádně zadokumentováno a součástí je i fotodokumentace pořízená hlídkou v den zjištěného porušení, která vypovídá nejlépe o celé situaci. Z fotodokumentace je patrné místo, kde k přestupku došlo a způsob postavení motorového vozidla. Magistrát posuzoval následek – ohrožení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, především ohrožení organizace dopravy v daném úseku pozemní komunikace – v daném případě na ulici Kratochvílova, které z důvodu své výhodné polohy v centru je značně užíváno účastníky provozu na pozemních komunikacích a je zde tudíž zvýšený provoz. Celá událost byla zaznamenána v době, kterou magistrát charakterizoval jako dobu se zvýšeným provozem a uzavřel, že je žádoucí, aby řidiči motorových vozidel respektovali úpravu a způsob organizace dopravy v dané oblasti. Při ukládání sankce magistrát uvedl, že ji uložil při spodní hranici možného sankčního rozpětí. V daném případě uložená sankce za přestupek bude plnit preventivní funkci a bude pro provozovatelku vozidla dostatečná a povede k tomu, aby se protiprávního jednání v budoucnu vyvarovala a učinila takové kroky, aby uživatel vozidla, potažmo jeho řidič, dodržoval povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Magistrát vzal v potaz, že žalobkyně byla za přestupek (správní delikt) podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu „již řešena“.

22. Žalovaný k blanketnímu odvolání v **napadeném rozhodnutí** citoval § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu a uvedl, že z doloženého spisového materiálu je zřejmé a bez jakýchkoliv pochybností, že dotčené vozidlo bylo ponecháno v místě, kde zůstalo stát v rozporu se zákonem o silničním provozu. Tyto skutečnosti byly zjištěny a zadokumentovány Městskou policií Přerov (list č. 1 až 5 spisu). V čase přestupkového jednání byla provozovatelkou vozidla žalobkyně. Za těchto okolností byly splněny požadované podmínky citované výše, neboť se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, neznámý řidič se neřídil svislou dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ a v souladu s údaji na automatu neumístil na uvedené motorové vozidlo viditelně platný parkovací lístek. Tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, bez vzniku dopravní nehody. V řízení nebyly zjištěny ani žalobkyní uplatněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Žalovaný citoval § 125f odst. 4 a § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Šlo o porušení povinností řidiče, které bylo možné postihnout v blokovém řízení. Nedošlo rovněž k nepochybnému ustanovení řidiče vozidla, který spáchal přestupek. K výzvě k úhradě určené částky ji žalobkyně uhradila po marném uplynutí lhůty a magistrát byl povinen ji vrátit. K nepochybnému ustanovení řidiče vozidla nedošlo. Tím přešla odpovědnost na provozovatelku vozidla, která byla

uznána odpovědnou ze správního deliktu. Odpovědnost je v daném případě dána za protiprávní stav (odpovědnost za výsledek), jehož předpokladem není zavinění. Žalovaný přezkoumal i výši sankce – pokuty, která byla uložena na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí a shledal ji přiměřenou závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti. Žalovaný uvedl, že magistrát ve svém rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu pokutu odůvodnil.

23. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
24. Námitka, že z výroku napadeného rozhodnutí nejsou patrné všechny znaky dané skutkové podstaty a že neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých správní orgány rozhodovaly a o který přestupek a porušení kterých předpisů šlo, není důvodná.
25. V případě žalobce nebylo pochybností o tom, jaké povinnosti svým jednáním porušil, a proto se jednalo o výrok dostatečně určitý a nezaměnitelný.
26. Obdobnou otázkou se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016–46, č. 3656/2018 Sb. NSS, www.nssoud.cz. Právní věta k tomuto rozhodnutí stanoví, že *správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl a jaká neuvedl.*
27. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním své povinnosti žalobkyně, resp. řidič vozidla porušili. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění, by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se žalobkyně či řidič dopustili a jakou právní povinnost porušili.
28. Ve výroku rozhodnutí žalovaného i magistrátu je uvedeno slovním popisem porušení právních povinností žalobkyní. Nadto v rozhodnutí magistrátu v prvním odstavci odůvodnění je uvedeno konkrétně i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo **poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*** Dále je tam uveden opětovně slovní popis skutku.
29. Podstatné je, že v rozhodnutí magistrátu v prvním odstavci odůvodnění odkaz i na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterého *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
30. Právě toto ustanovení řidič vozidla žalobkyně porušil. Toto ustanovení bylo uvedeno již na oznámení přestupku jakožto listině, která byla podkladem rozhodnutí a již provedl magistrát dokazování dne 22. 5. 2017. Žalobkyně musela vědět, o porušení jakého ustanovení jde, protože § 4 písm. c) zákona o silničním provozu i podrobný a srozumitelný slovní popis protiprávního jednání byl popsán ve výzvě k úhradě určení částky ze dne 18.

10. 2016, na kterou reagovala zaplacením 300 Kč (byť po marném uplynutí lhůty). Shodný slovní popis i odkaz na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl uveden v předvolání k podání vysvětlení, na které odpověděla žalobkyně odmítnutím výpovědi. Podrobný popis skutku s odkazem na § 4 písm. c) i na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu byl uveden i v příkaze ze dne 13. 4. 2017, proti kterému podala žalobkyně odpor. Slovní popis jednání byl uveden opětovně na vyrozumění o provádění dokazování a v protokole o ústním jednání (kterého se však žalobkyně neúčastnila, ani se z jednání neomluvila).
31. Nedůvodná je námitka, že správní orgány neprokázaly, že šlo o neoprávněné stání. Podle pravidel uvedených na parkovacím automatu první půlhodina parkování je zpoplatněna 10 Kč. Parkování přitom znamená podle obecného významu slova odstavení, zastavení či stání vozidla.
32. Význam slova upřesňuje § 2 zákona o silničním provozu tak, že *pro účely tohoto zákona n) stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení, o) zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.*
33. Další upřesnění podal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 6. 2017, č. j. 2 As 159/2016-36, a to že *zastavení s osobním vozidlem na dobu přibližně 30 minut je v městském prostředí nutno považovat za běžných okolností za dobu na samé horní hranici obvykle představitelného zastavení, má-li se jednat o uvedení vozidla do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému naložení nebo složení nákladu, jak stanoví § 2 písm. o) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.*
34. V posuzovaném případě strážníci předmětné vozidlo našli bez dokladu o úhradě parkovného v 14.10 h a do 14.15 h se k němu nikdo nedostavil. Po celou dobu správního řízení žalobkyně ani řidič vozidla správním orgánům nesdělili, že důvodem krátkého zastavení byla vykládka kancelářské židle. Toto tvrzení se objevilo, osamoceno, až v žalobě. Ani v soudním řízení správní žalobkyně toto tvrzení nijak nedoložila, ani nenavrhl žádný důkaz k prokázání svého tvrzení. Navíc žalobkyně odmítla podat k věci vysvětlení. Verzi o koupi parkovacího lístku, jež řidič vozidla opomněl dát za čelní sklo, teoreticky nelze absolutně vyloučit, nicméně – jak plyne ze správního a soudního spisu – žalobkyně po celou dobu řízení parkovací lístek nepředložila a nenabídla žádný důkaz pro toto své tvrzení. Navíc jej uvedla poprvé až v řízení před soudem, což značně snižuje jeho věrohodnost. S ohledem na veškeré okolnosti věci soud shledal tuto skutkovou verzi jako nepravděpodobnou.
35. Neopodstatněnou shledal soud námitku, že se měly správní orgány zabývat splněním podmínek podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle kterého *řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.*
36. Aplikace tohoto ustanovení je v souzené věci vyloučena, protože podle záznamů Městské policie v Přerově vozidlo žalobkyně parkovalo na daném místě nejméně 5 minut, nikdo u vozidla a ve vozidle po celou dobu nebyl. Podklady městské policie shledal soud jako důvěryhodné, nenašel žádný důvod, proč by mohly být v dané věci zpochybněny. Ostatně,

ani žalobkyně věrohodně netvrdí a už vůbec během správního řízení a soudního řízení správního nedokládá, že šlo o krátké zastavení k vyložení kancelářské židle.

37. Soud neuvěřil osamocenému, neprokázanému a nepravděpodobnému tvrzení žalobkyně, že „není vyloučeno, že lístek za předním sklem“ byl parkovací lístek. Doklad o úhradě parkovného je řidič povinen umístit do vnitřního prostoru vozidla, což se v daném případě nestalo, a kdyby šlo o parkovací lístek, strážníci by nezjistili a neoznámili přestupek. Soud jejich oznámení uvěřil, protože neměl důvod pochybovat o jejich oznámení. Ostatně, žalobkyně netvrdila, ani neprokázala, že parkovné bylo uhrazeno, že parkovací lístek byl umístěn v jakékoli části vozidla a že šlo právě o parkovací lístek.
38. Přitom z fotografií pořízených městskou policií je patrná citace nařízení obce na parkovacím automatu (třetí fotografie na č. 1. 5 správního spisu magistrátu), že „po zastavení vozidla je řidič povinen si v automatu vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně jej umístit za čelní sklo tak, aby byl zvenku čitelný“.
39. Podle § 23 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. *pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy*
- a) *k stání silničního motorového vozidla v obci na dobu časově omezenou, nejvýše však na dobu 24 hodin,*
 - b) *k odstavení nákladního vozidla nebo jízdní soupravy v obci na dobu potřebnou k provedení celního řízení,*
 - c) *k stání silničního motorového vozidla provozovaného právnickou nebo fyzickou osobou za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu, která má sídlo nebo provozovnu ve vymezené oblasti obce, nebo k stání silničního motorového vozidla fyzické osoby, která má místo trvalého pobytu nebo je vlastníkem nemovitosti nevymezené oblasti obce, nebude-li tímto užitím ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a jiný veřejný zájem. V nařízení obce stanoví obec způsob placení sjednané ceny a způsob prokazování jejího zaplacení.*
40. O existenci nařízení nevznikly ve správním ani soudním řízení správním pochybnosti. Za dané situace nebylo podle soudu třeba, aby správní orgány nebo soud prováděly dokazování nařízením města a cenovým rozhodnutím, bylo by to nadbytečné. Žádnou pochybnost žalobkyně do věci nevnesla a další dokazování nebylo nutné.
41. Napadené rozhodnutí jako celek není nepřezkoumatelné, protože správní orgány podrobně popsaly zjištění přestupku, jeho spáchání, nemožnost zjištění řidiče a dostatečné kroky provedené pro jeho zjištění, že šlo o neoprávněné stání a nebyly zjištěny žádné liberační důvody nebo skutečnosti zavádějící důvodnou pochybnost o protiprávním jednání spočívajícím jednak v neoprávněném stání bez parkovacího lístku, jednak o naplnění objektivní odpovědnosti provozovatelky vozidla za přestupek podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Správní orgány rovněž uvedly, že přestupek byl projednatelný v blokovém řízení, i to, že při přestupku nedošlo k dopravní nehodě. Vzhledem ke všem okolnostem projednávané věci, jak byly popsány výše, odůvodnění napadených rozhodnutí v testu zákonnosti obstála.
42. Negativní skutečnosti se neprokazují, správní orgány tedy nemusely vést dokazování o tom, že se nehoda nestala. To bylo zjiitelné z nalezení vozidla bez parkovacího lístku na shora popsaném místě a ze všech okolností dané věci. Ostatně, žalobkyně nenamítala ve

správním řízení ani v soudním řízení správním, že k nehodě došlo, ani nenavrhovala žádné dokazování k této skutečnosti. Podle zdejšího soudu se na nemožnost vést dokazování o tom, že se nestala dopravní nehoda, vztahuje tzv. negativní teorie důkazní. Srov. kupř. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 22/10 ze dne 7. 4. 2010, podle kterého povinnost tvrzení a zejména prokazování má své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla "neexistence se neproказuje", vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti (viz Winterová, A.: Civilní právo procesní, 4. vydání. Praha: Linde, 2004, str. 279). Negativní důkazní teorie, která ve svém důsledku přenáší důkazní břemeno na protistranu (či na rozhodující orgán), se uplatní jen tehdy, když neexistence, která je předmětem zkoumání, má trvající charakter (viz Svoboda, K.: Dokazování. Praha: ASPI - Wolters Kluwer, 2009, str. 29). V této souvislosti lze odkázat např. i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006 sp. zn. 3 Azs 35/2006, který řešil typově totožnou situaci a dospěl k závěru: *"Postup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s. ř. s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti."*

43. Nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadených rozhodnutí nezpůsobila ani skutečnost, že správní orgány ve svých rozhodnutích nepopsaly, že předmětné dopravní značky byly umístěny příslušným úřadem formou opatření obecné povahy v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Takovou povinnost jim žádný zákon neukládá a navíc žalobkyně žádnou námitku týkající se umístění dopravního značení ve správním řízení ani soudním řízení správním nevznesla.
44. Na dopravní značení se v rámci ustálené judikatury a praxe hledí jako na opatření obecné povahy. I zde je nutné presumovat správnost a závaznost dopravního značení do okamžiku, kdy je vysloveno příslušným správním orgánem jinak. Závěry správních orgánů o tomto dopravním značení jsou zcela dostatečné a jeho existence plyne z listinných podkladů shromážděných městskou policií (zejména fotografií).
45. K otázce dopravního značení jako opatření obecné povahy a jeho přezkumu krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2014, č. j. 4 As 95/2014–40, přičemž k obdobným závěrům došel i v rámci svého rozsudku ze dne 9. 12. 2015, č. j. 1 As 264/2015–72, ve kterém mj. poukázal na rozsudek „Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 4. 2011, č. j. 52 A 79/2010 - 38 (publ. č. 1564/2011 Sb. NSS): „Dopravní značky jsou správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, tzn., že na dopravní značku se musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. Pokud žalobkyně jako účastnice silničního provozu měla pochybnosti o zákonnosti uvedeného správního skutku, tedy pochybovala o platnosti zmíněného dopravního značení, tak by se jednalo jen o její soukromý názor, který jí neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, z prováděcích předpisů a z právních předpisů nevyplývá, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit úsudek o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda dopravní značku bude respektovat či nikoliv.“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rámci své předchozí judikatury, např. rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009–83. Závěry těchto správních soudů jsou přímo aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Proto nemá krajský soud důvod se od této

ustálené judikatury jakkoli odchýlit. S ohledem na presumpci správnosti správních aktů – opatření obecné povahy, kterým předmětné dopravní značení je, nebyly správní orgány povinny hlouběji zkoumat platnost tohoto dopravního značení.

46. Nedůvodná je námitka, že se správní orgány nezabývaly materiálním znakem přestupku. Magistrát ve svém rozhodnutí o přestupku uvedl, že *„posuzoval následek – ohrožení zájmu na bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, především ohrožení organizace dopravy v daném úseku pozemní komunikace – v daném případě na ulici Kratochvílova, které z důvodu své výhodné polohy v centru je značně užíváno účastníky provozu na pozemních komunikacích a je zde tudíž zvýšený provoz. Celá událost byla zaznamenána v době, kterou magistrát charakterizoval jako dobu se zvýšeným provozem a uzavřel, že je žádoucí, aby řidiči motorových vozidel respektovali úpravu a způsob organizace dopravy v dané oblasti“*. Žalovaný posoudil míru společenské nebezpečnosti v aprobujícím závěru k odůvodnění sankce magistrátem. Uvedené posouzení společenské škodlivosti jednání žalobkyně, resp. řidiče vozidla považuje soud vzhledem ke všem okolnostem věci za dostačující.
47. Žalobní námitky nepochybně žalobkyně mohla uplatnit již v řízení před magistrátem. Je *„obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60). V dané věci sice platí, že žalobkyně může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání či žalobě. Avšak pokud žalobkyně uplatnila nejen celou *„paletu námitek“*, ale dokonce všechny námitky až v žalobě, neodpovídá takový postup žalobkyně základnímu smyslu a účelu odvolacího a následného soudního přezkumného řízení. Žalobkyní zvolený způsob obrany, a to zejména v souvislosti se zpochybněním skutkového stavu věci, včetně způsobu zvolené obrany v přestupkovém řízení, se jeví jako účelový, obstrukčního charakteru.
48. Podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu mohl magistrát žalobkyni uložit pokutu v rozmezí 1 500 až 2 500 Kč. Magistrát uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 800 Kč, tedy při dolní hranici sazby. Žalobkyně ve správním řízení společné řízení nenavrhovala, ani neuvedla, že jsou proti ní vedena další řízení o přestupku. Správní orgány mohou vést společné řízení, ale také nemusí, pokud nedojde absencí společného řízení ke krácení práv žalobce. Podstatné je, aby uložená sankce byla uložena v souladu s absorpční zásadou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, podle kterého *nevedl-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků*). V daném případě soud porušení absorpční zásady nezjistil, uložená pokuta v posuzované věci je velmi nízká a na náklady správního řízení se absorpční zásada nevztahuje. Ostatně, žalobkyně svou námitku ani nijak nekonkretizovala.
49. Námitku údajné diskriminace žalobkyně nespecifikovala, ani žádným způsobem nedoložila. Návrh žalobkyně na dokazování znaleckým posudkem nebo jinými důkazy k této otázce neshledal soud potřebnými k věci samé. Jinými slovy, tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení (srov. důvody odmítnutí důkazního návrhu podle nálezů Ústavního

soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01). K obecné námitce soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004-37).

50. Neopodstatněná je žalobní námitka, že uložená pokuta je nezákonná, protože její výměra je nepřezkoumatelná a magistrát nezohlednil všechna kritéria podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu a že úvahy magistrátu byly nepodložené a část kritérií nebyla zohledněna vůbec.
51. Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017) *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*
52. Magistrát v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně byla již za shodný přestupek „řešena“, že přihlédl k místu, kde a kdy byl přestupek spáchán (ulice Kratochvílova v centru města Přerova, která je značně účastníky provozu na pozemních komunikacích užívána a je zde zvýšený provoz, jde o místo, kde je žádoucí, aby řidiči dodržovali úpravu a způsob organizace dopravy; šlo o dobu se zvýšeným provozem). Uložením pokuty sledoval magistrát naplnění preventivní funkce, aby se žalobkyně v budoucnu vyvarovala opakování tohoto přestupku. Žalovaný pak souhlasil s odůvodněním uložené pokuty a dodal, že je přiměřená závažnosti přestupku a míře společenské nebezpečnosti.
53. Soud s citovaným odůvodněním souhlasí a považuje ho za souladné s § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, jak ho citoval výše, a to zejména s ohledem na charakter přestupku a jeho závažnost a všechny okolnosti věci. Jde o běžně se vyskytující případ, který není ničím výjimečný.
54. Nedůvodná je námitka, že magistrát porušil presumpci nevinny konstatováním, že „žalobkyně byla již jednou za stejný přestupek řešena“. Soudu je z jím rozhodnuté věci sp. zn. 72 A 50/2017 známo, že žalobkyně se shodného přestupku dopustila dne 10. 6. 2017 a dne 26. 7. 2017 bylo vydáno v této věci rozhodnutí o odvolání (tedy asi dva měsíce před spácháním přestupku, který je předmětem tohoto rozsudku).
55. Co se týká námitky, že skutková podstata správního deliktu (přestupku) provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, posouzení protiústavnosti některého ustanovení zákona spadá do kompetence Ústavního soudu. K namítané protiústavnosti se již vyjádřily Nejvyšší správní soud, který v uvedeném ustanovení namítanou protiústavnost neshledal (rozsudek č. j. 6 As 73/2016–40), stejně jako Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16-1, <http://nalus.usoud.cz>.
56. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
57. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III)

a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 12. března 2019

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně